

தொல்காப்பிய வேற்றுமையியலும் உரையாசிரியர்களின் உரை ஒப்பீடும்

ச. ஞானசௌந்தரி ^{அ, *}

^அ தமிழ்த்துறை, திரு.வி.க.அரசு கலைக்கல்லூரி, திருவாரூர்-610003, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Differentiation in Tholkappiyam Text and the Comparison of Text

S. Gnanasoundari ^{அ, *}

^அ Department of Tamil, Thiru.vi.ka Government. Arts College, Thiruvarur-610 003, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

gnanasoundari2019@gmail.com

Received: 23-07-2022

Revised: 11-10-2022

Accepted: 23-10-2022

Published: 08-12-2022

ABSTRACT

Without variation we cannot speak and write. Language is necessary to communicate with others. Language needs words and words are made up of letters. All these together frame a sentence. So, a sentence gets its life through differentiation. There are eight such differentiations. They are I, Odu, Ku, In, Athu, Kan and Vili. The ability to express the differentiation in the text is called 'differentiate unconsciousness'. It is about the system that differs based on the eight-differentiation mentioned above and a series of systems that are not differentiated. The differentiation in the form of difference is changed into series of differences by differentiating the differences from the active object to the spatial object. In this case, all the words that refer to the nature of an object and its displacement are considered as verbs. Thus, it is separated and isolated and that is its differentiation. This article is based on the comparison of the text materials of Tholkappiyam written by the text editors

Keywords: Tholkappiyam, Yumpuranar, Senavariyar, Nachinarkiniyar, Galladar, Deivachilaiyar, Contrastive Textual Comparison

முன்னுரை

உலகில் எண்ணற்ற மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அவற்றால் காலத்தால் மூத்த மொழியும் பழமையான இலக்கிய இலக்கண வளங்களையும் கொண்டது தமிழ்மொழி மட்டுமே. இன்றுவரை இதற்கு இலக்கிய இலக்கணங்கள் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன. பழங்கால இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு பிற்காலத்தில் உரை எழுதும் போக்குக் காணப்பட்டது. அவ்வகையில் காலப்பழமை கொண்ட தொல்காப்பியத்திற்கும் உரை எழுதப்பட்டது. அதனுள் தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுவர் உரை வகுத்துள்ளனர். அவர்கள் பற்றியும் சொல்லதிகார வேற்றுமையியலில் அவர்கள் செய்துள்ள உரைகளை ஒப்பீடு செய்வதாகவும் இக்கட்டுரை தோற்றம் பெறுகிறது. (குறிப்பு: முதன்மை ஆதாரங்களாக இவர்கள் வகுத்த உரை வழி ஒன்று முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரை ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன).

தொல்காப்பியமும் உரைகளும்

பண்டைய இலக்கிய, இலக்கணங்கள் அனைத்தும் செய்யுள் நடையால் இயன்றவை. அவை காலப்பழமையால் பிற்காலத்தில் வந்தவர்களுக்குப் பொருள் உணர்ந்து கற்கும் நிலையில் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. எனவே அவற்றிற்கு உரை எழுத வேண்டிய காலச்சூழல் உண்டாயிற்று பாடம் கூறும் முறையில் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு உரையைக் கூறியே விளக்கினர். இலக்கண நூல்களுக்கு

உரை கூறியதோடு இலக்கண விதிகளுக்கு இலக்கியங்களில் இருந்து பல எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூற வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டது.

இதே நிலை தொல்காப்பியத்திற்கும் முதன் முதலில் தோன்றியதாகக் கருதலாம். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் சிலரும் பலரும் உரை எழுதிச் சிறந்தனர். நூல்கள் தோன்றிய காலத்தில் அவை எல்லோருக்கும் விளங்கும் நிலையில் இருந்ததால் உரையும் விளக்கமும் தேவையின்றி இருந்தன. பிற்காலத்தில் விளங்காத நிலை தோன்றிய பின்னரே உரை எழுதப்பட்டது என்பர் (Aravindhan, 1975). உரை வகைகளாகக் குறிப்புரை, பதவுரை, தெளிவுரை, நயவுரை, அகலவுரை எனப்பட வகைகளைப் பலவாகப் பாசுபுத்துகின்றனர் (Kapilvanaan, 1984). ஆனால் தொடக்க காலத்தில் வாயால் ஒருவருக்கு மற்றொருவர் நூல் கருத்தை உரைத்ததை உரையெனக் கூறினர். பிறருக்கு உரைத்தால் உரை என்பது காரணப் பெயராகிறது (Kapilvanaan, 1984). அவ்வரை வகையைக் காண்டுகை எனவும் விருத்தி உரையெனவும் தொல்காப்பியர் மரபியலில் விளக்குகிறார்.

தொல்காப்பியமும் உரையாசிரியர்களும்

பழங்காலந்தொட்டு தற்காலம் வரை பலரால் உரையெழுதப்பட்டது தொல்காப்பியம். இன்று வரை தொல்காப்பியத்திற்கு எழுந்த உரைகள் எண்ணிக்கையற்றுக் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் அவற்றுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளும் தற்காலத்தில் மிகுதியாகத் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன. தொல்காப்பியத்திற்கு எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்று இயல்களுக்கும் உரையெழுதியவர் இளம்பூரணர். இவரே “உரையாசிரியர்” என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறார். நச்சினார்க்கினியர் எழுத்து, சொல் முழுமைக்கும் உரையெழுதியுள்ளார். பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், மரபியல் ஆகிய மூன்றிற்கும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரை கிடைக்கவில்லை. எஞ்சிய இருபத்து நான்கு இயல்களுக்கு மட்டுமே இவர் உரையெழுதி உள்ளமை புலனாகிறது.

பொருளதிகாரத்தின் இறுதியில் அமைந்த மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்னும் நான்கு இயல்களுக்கு பேராசிரியர் என்பவர் உரையெழுதியுள்ளார். இடைநிற்கும் சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர், பழைய உரைக்காரர் என்னும் அறுவரும் உரையெழுதியுள்ளனர். இச்செய்திகளிலிருந்து நூல் முழுமைக்கும் உரையெழுதியவர் இளம்பூரணர் என்பது புலனாகிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள், சேனாவரையர், நச்சர் இருவருக்கும் காலத்தால் முந்தி வாழ்ந்தவர். இவ்விருவர் உரை சிறக்கவும், ஏனையோர் உரை வகுத்ததற்கும் இவர் உரையே காரணமாக அமைந்தது எனலாம் (Ilampuranar, 2009).

வேற்றுமையியல் உரை ஒப்பீடு

சொல்லதிகாரத்தின் இரண்டாம் இயலான வேற்றுமையியல் பெயர்க் காரணத்தை விளக்கும் உரையாசிரியர்களுள் இளம்பூரணர், ‘வேற்றுமையெனப்பட்ட சில பொருள் உணர்த்தினமையின் வேற்றுமையியல் என்னும் பெயர்த்து’ என்றும் (Ilampuranar, 2009), ‘இவ்வோத்து செய்யப்படு பொருள் முதலியனவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தி உணர்த்தலின் வேற்றுமையோத்து என்று காரணப்பெயர் பெற்றது’ என நச்சினார்க்கினியரும் விளக்குகின்றனர் (Sivalinganaar, 1983).

வேற்றுமை என்பது சில பொருளை உணர்த்தினமையால் காரணப் பெயராயிற்று என்றுரைக்கும் கல்லாடனார், வேற்றுமையென்னும் பொருண்மை பற்றி விளக்கும் போது, ‘பொருள்களை வேற்றுமை செய்தலிற் பெயர் முதலிய எட்டிற்கும் வேற்றுமையென்று பெயராயிற்று’ என்று எடுத்துரைப்பதும், “யாதோ வேற்றுமை செய்தவாறெனின்” என்று கூறிக் கொண்டு இவர் தரும் விரிவான விளக்கமும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Sivalinganaar, 1983).

இவ்வாறு உரையாளர்கள் கூறுவதை நோக்கும் போது பெயர்ப் பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலாக வேற்றுமை செய்தலின் வேற்றுமையென்பது காரணப்பொருளாம் என்பது விளங்குகிறது.

இதனை விளக்கும் தெய்வச்சிலையார், பொருள் வேறுபடுத்தினமையாற் பெற்ற பெயர் என்று உரைத்து, அங்ஙனம் வேறுபடுத்தியவற்றை உணர்த்தும் வகையில்,

‘ஒரு பொருளை ஒருகால்வினை முதலாக்கியும், ஒருகால் செயப்படு பொருளாக்கியும், ஒரு கால் கருவியாக்கியும், ஒருகால் ஏற்பதாக்கியும், ஒருகால் நீங்க நிற்பதாக்கியும், ஒருகால் உடையதாக்கியும், ஒருகால் இடமாக்கியும் இவ்வாறு வேறுபடுகிறது என்று விளக்கும் நுண்மை சிறப்பாகச் சுட்டத்தக்கது. தவிர, நச்சினார்க்கினியரும், கல்லாடனாரும் இவ்வியலின் பெயரை “வேற்றுமையோத்து” எனக் கொண்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Sivalinganaar, 1983).

முறைவைப்பு

கிளவியாக்கத்திற்குப் பின் வேற்றுமையியல் வைக்கப்பட்டதற்கான முறைவைப்பை உரையாசிரியர்கள் பலவாறு விளக்குகின்றனர்.

இளம்பூரணர்

‘கிளவியாக்கத்தால் நால்வகைச் சொற்களையும் பொருள் மேல் ஆமாறு உணர்த்திய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவற்றுள் முதலாவதான பெயரினது இலக்கணம் உணர்த்த எடுத்துக்கொண்டு, பெயரினது இலக்கணங்களுள் உருபேற்றலும் ஒன்றாகலின் அவ்வுருபுகளையும் இவ்வியலில் விரிவாக உணர்த்துகிறார்’ எனக்கூறியதோடு இயைபு கூறுகின்றார் (Ilampuranar, 2009). இதனைச் சேனாவரையர் மறுக்கின்றார்.

சேனாவரையர்

‘கிளவியாக்கத்தில் நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திய ஆசிரியர், அடுத்து அவற்றின் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்தல் முறைமையாயினும் வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தற்கு வேறிடம் இல்லையாதலானும், வேற்றுமையாவது உருபும், உருபேற்ற பெயருமாதலின் இதுவும் கிளவியாக்கம் போன்று பொதுவிலக்கணமாகவே உள்ளது. அவ்வொப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கு இலக்கணமாகலின் வேற்றுமையுணர்த்தும் இவ்விலக்கணங்களையுடைய உருபையே பெயர் ஏற்று வரும் எனப் பின்னர்க் கூறின் முறையாக இருக்குமாதலானும், கிளவியாக்கத்திற்கும் பெயரியற்கும் இடை வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினார்’ என்று மூன்று காரணங்களால் இயைபுபடுத்தும் சேனாவரையர், வேற்றுமையாவன பெயரும் ஓரினச்சொல்லுமாகலின் அவற்றது இலக்கணமும் பொதுவிலக்கணமே என்கின்றார் (Sudaramurthy, 1965).

நச்சினார்க்கினியர்

‘கிளவியாக்கத்தில் நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திய ஆசிரியர், இப்பொதுவிலக்கணம் கூறுகின்ற ஒத்தினையும் வேற்றுமையாவது பெயரும் ஒருசார் வினைச்சொல்லும், இடைச்சொல்லும், உரிச்சொல்லும் ஆகிய பொதுவிலக்கணமாதல் உடையதாகலின் சேரக் கூறினார் என்றும், அப்பொது என்ன என்பதை உணர்த்தும் நச்சினார்க்கினியர், ‘பெயரின் பொதுவிலக்கணத்தை மூன்றாகப் பகுத்து அவை பயனிலை கோடலும், உருபேற்றலும், காலந்தோன்றாமையுமாகிய மூவிலக்கணமும் இவ்வியலில் பெறப்படுகின்றமையின் இவ்வோத்து பொதுவிலக்கணமே கூறுவதாகும் என்றும், நால்வகைச் சொற்குமுரிய இவ்வோத்து பொதுவிலக்கணமே கூறுவதாகும் என்றும் நால்வகைச் சொற்குமுரிய பொதுவிலக்கணங் கூறிய கிளவியாக்கத்தையடுத்துப் பெயரது பொதுவிலக்கணமுணர்த்தும் இவ்வியலை அதன்பின்னர் வைத்தார் என்றும் தம் இயைபினைத் தெளிவிக்கின்றார் (Sivalinganaar, 1983).

தெய்வச்சிலையார்

அல்வழி இலக்கணத்தைக் கிளவியாக்கத்தில் கூறிய ஆசிரியர், வேற்றுமையிலக்கணத்தை இவ்வியலில் கூறுகின்றாராகலின் அதன்பின் கூறப்பட்டது' என்கிறார் தெய்வச்சிலையார் (Sivalinganaar, 1983).

கல்லாடனார்

இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவி இவ்வியலின் இயைபு கூறும் கல்லாடனார், மேலோத்தினோடு இவ்வோத்து இயைபு என்னையோவெனின் என வினவிக் கொண்டு, 'மேல் ஒத்தினுள் நான்கு வகைப்பட்ட சொற்களையும் பொருள்கண் மேலாமாறு சொல்லிப் போந்தார். அவற்றுள் முதலாவது பெயர்ச்சொல். அதற்கிலக்கணம் உணர்த்தியதை எவ்வாறு எடுத்துக்கொண்டார் என்பது யாங்ஙனம் உணர்த்தினாரோவெனின், எல்லாப் பெயர்களும் எழுவாயாகிப் பயனிலை கோடலும், ஒருவழி எழுவாயாகாது வேறோர் நிலைமையவாய் நின்றலும், காலந்தோன்றாமை நின்றலும், ஒரு வழித் தொழிற்பொருளோடு கூறியக்கால் காலந்தோன்றி நின்றலும், விளியேற்று நின்றலும், சிலபெயர் விளியேலாது நின்றலும் இன்னோரன்ன பிறவும் பெயரது இலக்கணம் எனவுணர்த்தினாரென்பது' (Sivalinganaar, 1983) எனப் பெயரின் இலக்கணம் ஆசிரியரால் உணர்த்தப்பட்ட பான்மையை நன்கு விளக்கும் கல்லாடனார்,

'பொது இலக்கணமேயன்றி உருபிலக்கணம் உணர்த்தினாரால் எனின், அவ்வாராய்ச்சியும் பெயரது இலக்கணமாய் விடுதலுடைமையின் அமையுமென்பது' என்று நுணுக்கமாக விளக்கியுள்ளது ஏனைய உரையாசிரியர்களைவிட வேறுபட்டதாக அமைகிறது (Sivalinganaar, 1983).

இவ்வாறு உரையாளர்கள் கூறும் இயைபினை நோக்கும் போது நால்வகைச் சொற்களின் பொதுவிலக்கணத்தைக் கிளவியாக்கத்தில் உணர்த்திய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அவற்றுள் முதற்சொல்லாகிய பெயரது இலக்கணத்தை இவ்வேற்றுமையியல் முதலாகப் பெயரில் ஈறாக உள்ள நான்கியல்களிலும் உணர்த்துகின்றார் என்பதே மேற்குறிப்பிட்டவையோடு இது இயைபு என்பது பெறப்படுகின்றது.

வேற்றுமையின் வகை

"வேற்றுமையாவன எழுவகைய என்பர் தொல்லாசிரியர்" என்பதை, வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப என்ற நூற்பா விளக்குகிறது (Sudaramurthy, 1965). உரையாளர் யாவரும் இதனையும் அடுத்து வரும் நூற்பாவையும் இரு நூற்பாக்களாகக் கொள்ள, தெய்வச்சிலையார் இவ்விரண்டு நூற்பாக்களையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொண்டுள்ளார்.

இந்நூற்பாவிற்கு உரை கூறும் சேனாவரையர், வேற்றுமையிலக்கணத்தை மூன்று இயல்களாகப் பகுத்துக் கூறுவதன் காரணத்தை விளக்கி, மூன்றியல்களில் வேற்றுமை பற்றியே கூறிப் பின் தனியாகப் பெயரியல் என்ற ஓரியலை அமைத்துள்ளமையாலும், வேற்றுமையிலக்கணம் கூறப்பட்ட வழியே பெயரிலக்கணமும் உரைப்படுதலானும் இவ்வியல் வேற்றுமையிலக்கணம் கூறவே அமைந்ததாம் என்று நிறுவுகின்றார். அங்ஙனமே, இந்நூற்பாவில் வரும் "தாமே" என்பது கட்டுரை சுவைபட நின்றது என்கிறார்.

"கட்டுரைச் சுவை - வாசிப்பதன்கண் இன்னோசை"

என்பர் (Gopaalaiyar, 2013).

"விளிகொள் வதன்கண் விளியொ டெட்டே"

எனவரும் நூற்பா, "விளியேற்கும் பெயரின் கண்ணதாகிய விளியோடு முற்கூறிய ஏழு வேற்றுமைகளையும் கூட்ட, வேற்றுமை எட்டாகும்" என்பதை விளக்குகிறது (Sudaramurthy, 1965).

வேற்றுமை எட்டென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியரின் கருத்தாயின், இவ்விரு நூற்பாக்களையும் ஒரே நூற்பாவாகக் கூறாது இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறியது ஏன்? என்ற வினாவிற்கு இளம்பூரணரும் கல்லாடனாரும், வேற்றுமை எட்டனுள் முன்னைய ஏழும் சிறப்புடையன். இவ்விளிவேற்றுமை சிறப்பில்லாதது ஆதலின் வேறு கூறினாரென்றும், அவற்றின் சிறப்பைத் தெளிவிக்கும் வகையில், பெயர்களுள் சில விளியேற்றும், சில விளியேலாதும் வருதலுண்மையேயால் என்று விடை கூறுகின்றனர். ஆயின் சேனாவரையர், “வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” என்னும் முன்னைய நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் பிறர் மதங்கூறி, இந்நூற்பாவின் தம் துணிவு உரைத்தார் என்கின்றார்.

பிறர் மதமாவது - முற்பட்ட தமிழிலக்கண ஆசிரியர் கொண்ட முடிபு என்று (Gopaalaiyar, 2013), வடநூலாருள் ஒருசாரார் வேற்றுமை ஏழென்பது பற்றியாம் என்று விளக்குகின்றனர் (Sudaramurthy, 1965).

எழுவாய் வேற்றுமை

அவற்றுள்

“எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே”

எனவரும் நூற்பா, “வேற்றுமைகள் எட்டனுள் முதற்கண் பெயர் என்ற எழுவாய் வேற்றுமையாயது பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலையாம்” என்பதை விளக்குகிறது (Sudaramurthy, 1965).

இதில், “தோன்று நிலை” என்றதனால், அடுத்த நூற்பாவில் கூறப்படும் அறுவகைப் பயனிலையும் தோன்ற நிற்கும் நிலைமையுளது எழுவாய் வேற்றுமை என்பர் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும். ஆகவே சேனாவரையரோ, ‘பெயர் தோன்றி துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாம்’ என்று கூறி, ‘அது உருபும் விளியும் ஏலாது பிறிதொன்றனோடு தொகாது நிற்கும் நிலைமை’ (பாலசுந்தரம், 2012) என அதற்கு விளக்கமும் கூறுகின்றனர் (Balasundaram, 2012). அங்ஙனமே, ‘பெயர்கள் எழுவாய் வேற்றுமையாய் வரும் என்றாரேனும் யாண்டுப் பெயர் காணினும் ஆண்டெல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமை எனல் ஆகாது எழுவாய் வேற்றுமையாதற்கு இயையும் பெயர்களே எழுவாய் வேற்றுமையாகும் என்பதை விளக்கவே “தோன்று நிலை” என்றார் என்பது தெய்வச்சிலையாரின் கருத்தாகும் (Sivalinganaar, 1983).

இரண்டாம் வேற்றுமை

“இரண்டா குவதே

ஐயென்ப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி”

எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் இளம்பூரணரைத் தவிர ஏனையுரையாளர் யாவரும் முன்னுள்ள நான்கு அடிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும், “காப்பின்” என்ற தொடக்கத்திலிருந்து பின்னுள்ள எல்லா அடிகளையும் மற்றொரு நூற்பாகவும் கொண்டுள்ளனர் (Sudaramurthy, 1965). இளம்பூரணர், வேற்றுமை பற்றிய நூற்பாவையும், அது கொண்டு முடியும் சொற்கள் பற்றிய நூற்பாவையும் ஒரே நூற்பாகவாக இணைத்துக் கொண்டுள்ளார். இந்நிலை, ஏழாம் வேற்றுமை பற்றிய செய்தி வரை தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. கல்லாடனாரும் இவரின் இம்முறையைப் பின்பற்றுகிறார்.

இந் நூற்பாவில் வரும் “வினையே வினைக்குறிப்பு அவ்விரு முதலிற் றோன்று மதுவே” என்பதற்குத் தெரிநிலைவினை, குறிப்புவினை எனப் பொருள் கொண்டு, அவ்விரண்டின் காரணமாகத் தோன்றும் செயப்படுபொருளை இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் என உரைக்கின்றனர் இளம்பூரணர் உள்ளிட்ட உரையாளர்கள். ஆனால் தெய்வச்சிலையார் மட்டும், “வினையென்பது செயல், வினைக்குறிப்பு என்பது அவ்வினையினாற் குறிக்கப்பட்ட பொருள். அதாவது செயப்படுபொருள்” என்கிறார். வினை, வினைக்குறிப்பு என்பவற்றிற்கு, செய்வது, செய்யப்படும்பொருள் எனப்பொருள் காண்கிறார். மேலும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய செயப்படுபொருளை வடநூலார் மூன்றாகப் பகுப்பர்.

இதனை, இயற்றப்படுவது, வேறுபடுக்கப்படுவது, எய்தப்படுவது என்று தமிழாக்கம் செய்து, இயற்றுதலாவது முன்னில்லாதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைத் திரித்தல், எய்தப்படுதலாவது - இயற்றுதலும் வேறு படுத்தலுமின்றித் தொழிற் பயனுறுந்துணையாய் நிறறல் என இவர் மூவகைப்படுத்துவதை நச்சினார்க்கினியரும் ஏற்றுக் கூறியுள்ளார்.

மூன்றாம் வேற்றுமை

“மூன்றா குவதே

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே”

இம் மூன்றடிகளையும் அடுத்த நூற்பாவையும் ஒரே நூற்பாவாகக் கொண்டுள்ளார் இளம்பூரணர். ஏனையோர் இரு நூற்பாக்களாகக் கொள்வர் (Sudaramurthy, 1965). “ஒடுவெனப் பெயர் கொடுத்தோதிய மூன்றாம் வேற்றுமையாவது, வினைமுதலும், கருவியும் ஆகிய இரண்டும் முதலையும் பொருளாகவுடைத்து” என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

“மூன்றாவதற்கு ஒரு உருபோடு ஆன் உருபும் கொள்க” எனக் கூறும் சேனாவரையர், மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு உடனிகழ்ச்சி முதலிய பிறபொருளும் உளவேனும் அவற்றுள் வினைமுதல், கருவி என்பன சிறந்தமையான் முதற்கண் எடுத்துக் கூறினார் என்றும், “வினை முதல் கருவியாகிய பொருள்களில் ஒடு என்ற உருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வராது” என்றும் விளக்குவர், மேலும் “இது நனி பயக்கும் இதனான் என்னும்” என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவில் ஆன் உருபு வந்துள்ளமையைச் சுட்டுகிறார் நச்சினார்க்கினியர் (Gopaalaiyar, 2013).

நான்காம் வேற்றுமை

“நான்கா குவதே

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

எப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளு மதுவே”

இளம்பூரணர் இம் மூன்றடிகளையும் அடுத்து வரும் நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்ள ஏனையோர் இரு நூற்பாக்களாகக் கொண்டுள்ளனர். இந்நூற்பாவிற்கு உரையாளர் யாவரும் ஒரு முகமாகவே பொருளுரைக்கின்றார் (Sudaramurthy, 1965).

ஐந்தாம் வேற்றுமை

“ஐந்தா குவதே

இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

இதனின் இற்றிது என்னும் அதுவே

வண்ணம் வடிவே அளவே சுவையே”

இளம்பூரணரைத் தவிர ஏனையுரையாளர்கள், இந்நூற்பாவின் முதல் மூன்றடிகளை ஒரு நூற்பாகவும், ஏனையடிகளை மற்றொரு நூற்பாவாகவும் கொண்டுள்ளனர் (Sudaramurthy, 1965).

ஐந்தாம் வேற்றுமையும் அப்பொருள் பாகுபாடுகளையும் விளக்கும் இவ்விரு நூற்பாக்களுக்கும் உரை கூறுவதில் உரையாளர்கள் மாறுபாடின்றி ஒத்துப் போகின்றனர். வண்ணம் முதல் பற்று விடுதல் ஈறாகவுள்ள இருபத்தெட்டுப் பொருள்களுள் தீர்தல், பற்றுவிடுதல் ஆகிய இரண்டும் நீக்கப் பொருண்மைக்குரியவை என்றும், ஏனைய இருபத்தாறும் பொருஉப் பொருண்மைக்குரியவை என்றும்

இளம்பூரணர் கூறுகிறார். அச்சம், நீக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஏதுப்பொருட்கும், தீர்தல், பற்றுவிடுதல் ஆகியவிரண்டும் நீக்கப்பொருண்மைக்கு உரியவை என்றும், இவை தவிர, ஏனையிருப்பத்து நான்கும் பொருட்ப் பொருட்குரியவென்றும் கூறுகிறார் சேனாவரையர்

ஆறாம் வேற்றுமை

“ஆறா குவதே

அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையின்”

என வரும் நூற்பாக்கள் ஆறாம் வேற்றுமையும் அதன் பொருளும் உணர்த்துகிறது (Sudaramurthy, 1965). இளம்பூரணரைத் தவிர ஏனையுரையாளர்கள், இந்நூற்பாவில் முன்னைய நான்கடிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும், ஏனையடிகளை மற்றொரு நூற்பாவாகவும் கொண்டுள்ளனர்.

ஆறாம் வேற்றுமையுருபு அதுவும், அவுமாகும். ஆறாம் வேற்றுமையுருபு, உடைமைப் பொருளாகி நின்று, தன்னாள் வந்த தற்கிழமை, பிறிதான் வந்த பிறிதின் கிழமை என இரண்டாகிறது. அவற்றுள் ஒன்று பலகுழீஇய தற்கிழமையும், வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையும், ஒன்றியற்கிழமையும், உறுப்பின் கிழமையும், மெய் திரிந்தாய தற்கிழமையும் எனத் தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும் என இளம்பூரணர் குறிப்பிடும் வகைகளை ஏனையுரையாளர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

தற்கிழமையின் வகைகளைக் குறிப்பிடும் அகத்திய சூத்திரம் ஒன்றனை ஒருவர் உரை குறிப்பிடுகிறது. நச்சினார்க்கினியர் இச்சூத்திரத்தின் முதலடியை மட்டும் உரைநடையாகக் கூறிச் செல்கிறார். இங்ஙனமே, இளம்பூரணர் பிறிதின் கிழமை பகுதிப்படாது என்று கூறவும், ஏனையோர் பிறிதின் கிழமை பகுதிப்படும் என்று கொண்டு, பொருளின் கிழமையும், நிலத்தின் கிழமையும் காலத்தின் கிழமையும் எனப் பிறிதின் கிழமை மூவகைப்படும் எனக் குறித்துள்ளனர். ஆயினும் கல்லாடனார் இளம்பூரணரைப் பின்பற்றியே கூறியுள்ளார்.

ஏழாம் வேற்றுமை

“ஏழா குவதே

கண்ணெப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

கண்கால் புறம்அகம் உள்ஊழை கீழ்மேல்”

இளம்பூரணர் இவ்விரு நூற்பாக்களையும் ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்ள, ஏனையுரையாளர்கள், முன்னைய நான்கடிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும், பின்னைய அடிகளை மற்றொரு நூற்பாவாகவும் கொண்டுள்ளனர் (Sudaramurthy, 1965).

இவற்றுள் கண், கால் முதலியவை ஏழாம் வேற்றுமையுருபுகள் என்கிறார் இளம்பூரணர். அவை கண் உருபின் பொருள்பட வரும் பிறசொற்கள் என இளம்பூரணரை மறுக்கிறார் சேனாவரையர். ஏனையுரையாளர்கள் இளம்பூரணர் கருத்தையே தழுவி உள்ளனர். தெய்வச்சிலையார் இவ்விரு கருத்துக்களையும் தழுவி விளக்கந்தருகிறார். ஏழாம் வேற்றுமைக்குக் கண் என்பது உருபாகும் என்பது (தொல், சொல்.19) கூறப்பட்டுள்ளமையின் இந்நூற்பாவில் மீண்டும் “கண்கால்” எனத் தொடங்குதல் கூறியது கூறல் என்றுரைக்கும் சேனாவரையர் அதன் காரணத்தையும் விளக்குகிறார்.

முடிவுரை

தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமையியல் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்திற்கு இன்று வரை பல உரைகள் வந்த வண்ணம் உள்ளன. அவற்றுள் எழுவர் தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்துள்ளனர். அவர்களுள் இளம்பூரணர், சேனாவரையர்,

நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர், தெய்வச்சிலையார் போன்றோர் முக்கியமானவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். வேற்றுமையியல் பகுதியைப் பதினேழு நூற்பாக்களாக இளம்பூரணரும், இருபத்திரண்டு நூற்பாக்களாக சேனாவரையரும், நச்சினார்க்கினியரும், இருப்தொரு நூற்பாக்களாகத் தெய்வச்சிலையாரும், இருபத்தி மூன்று நூற்பாக்களாகக் கல்லாடனாரும் பகுத்து உரை வகுத்துள்ளனர். “இவ்வோத்தினுட் சூத்திரம் உட்பட உரையினது அளவு கிரந்த வகையான் முந்நூற்று முப்பது” என்று இவ்வியலுக்கு சூத்திரத் தொகை கூறுகின்றார் தெய்வச்சிலையார்.

References

- Aravindhan, M.V. (1975) Tholkappiyam urai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Balasundaram, S. (2012) Tholkappiyam-Solathiagaram, Periyar University, Chennai, India.
- Gopaalaiyar, T.V. (2013) Tholkappiyam-Solathiagaram, Tamil University, Thanjavur, India.
- Ilampuranar, (2009) Tholkappiyam Sollathiagaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Kapilvanaan, (1984) Tamilsundar, Kumaripena Niruvanam, Chennai, India.
- Sivalinganaar, A. (1983) Tholkappiyam Uraivalam, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Sudaramurthy, K. (1965) Tholkappiyam-Solathiagaram, Kazhaga Veliyeedu, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License